

ПАЗІЦЫЯ

коўская, родная, любая. На ёй мы сказалі першае слова, з ёй і скончым жыццё.

Здаваю сябе дваццаць гадоў таму. Доўга з бацькамі думалі, ці можна мне здаваць уступны экзамэн у БДУ на роднай мове. Я адважылася. Усё было добра. Толькі глядзелі на мяне члены камісіі, і іншыя абітурыенты па меншай меры як на марсіянку...

Значит, горшк быто потым.
Русская мова для мяне, явскаявай
дзячыны, гучала раней толькі
на ўроку па гэтым прадмеце. Я
шмат чытала рускіх класікаў, але
свабодна гаварыць па-руску не
ўмела. Пачалося вельмі цяжка
для мяне ўзрастанне ў руска-
моўную глебу беларускай сталі-
цы. Кожную хвіліну трэба было
скачы кантравольна, каб не вы-
скачыла родная мова. Але
гэты перыяд быў настолькі
напружаны, Насмешлівых пазірк і
выразы твару "дзярэння" хапала.
Не кажу ўжо пра лекцыі, дзе не
забыўся ўсведамляла, што тлумачу

[illegible]

апынулася ў беларускай сталіцы ў гасцініцы пад назвай "Беларусь"? Служачая адчытала мяне за тое, што я квіток запоўніла па-беларуску. Бачыце, яе камп'ютэр не "бярэ" беларускую мову. Мабыць, наша мова нават

лєта па лясных палянах і абмеж-
ках збiралi сєна лi каровы, а кал-
гасная канюшына заставалася
няскошанай. У мянє да гэтага
часу перад вачыма яє чырвоныя
суквеццi, засыпаныя снєгам. А
як нє выбраны лєн палiн! А як у
пачатку 70-х у чэргах за лєбам
душылiся, а ў канцы тых жа 70-х

кшпер апрапоўвае гектар зямлі,
мне гаспадарку, якую не кожны
малады пацэнце. Любіць працу
любіць зямлю. Хоць пад стар-
сцёй займеў кавалачак, з якога
не гаяюць туды-сюды. А то,
бывала, вкзе восенню гной на
соткі, што вясной атрымаў, а
калгасны брыгадзір перапынае:
"Не вазі, Гітавіч, бо ў наступ-
ны год зямлю ў іншым месцы да-
ваць будзем". Выбраў чалавек
камяні, выпалаў пустацель, а
яму кожнаму вясну — новае поле.
На табе, Божа, што нам нігжа...
Але вернемся ў час сённяшня.
Хто мы? — беларусы? Гімна, з

пораз косяць, а яна ўсё адрастае?
Колькі цябе, мой народ, абіралі,
дазказвалісь бы проста знішчалі,
а ты жывеш, стварэш, дзяцей
выводзіш у людзі. Колькі ж у нас
— беларусаў — жыццёвае сілы!
Куды чаму ж мы дапускаем
духоўны чарнобыль? Знікне
мова — знікне народ... Каму ад
гэтага стане лепей, каму лягчэй?
Ды і хто знішчае? Самас

мной,
аша":
і, што
з усіх
ще за
улы ў
горыя:
кдан-
сваїмі
кладає
школе-
ніколі
чыны,
сі.
ЦКАЯ,
уїца.

ПРЕС 3800000

Фота Зянона Пазняку (з кнігі "Глобная Пятая")

ЧИТАТЕЛЬ — ЧИТАТЕЛЮ

мого ведомо, без какой-либо беседы с начальством ДЭУ и проформа. Меня выписали — и все.

Я толкал на суд Московского района... Народные заседатели Барсукова и Залеская (произошло это в 98-м, тогда еще были в суде заседатели) остались на мою пору. Но с суббота на субботу приходило по три прерывали и продолжали только через два месяца. Народных заседателей в зале уже не было — за это время их «отменили». Зато сидела прокурор Пролесковская... Я остался беззащитным и проиграл процесс.

Но я не остановился, прошел через городской суд, дошел до Верховного. Но и там даже те, кто мне негласно сочувствовал и признавал мою правоту, ничего не сделали, чтобы разобраться по существу и решить по справедливости. Мои хождения по мукам

оказались ничем. Метлу из рук, а вместе с ней и кусок хлеба, у меня вырвали окончательно.

Само собою, это еще не конец света, сплэш и рябом — беда пострашней. Исчезают и томятся в тюрьмах замечательные люди, настоящие патриоты. У их матерей, жен, детей, внуков не высыхают слезы. Многие семьи не знают, чем накормить, как одеть и подготовить к школе своих чад.

Согбенные старики и старухи в облезловатых деревьях, всю

Давайте задуматься, читатели: в какой стране мы живём? Почему в ней все направлено против простого человека, хотя власти твердят нам об обратном? Ладно, у меня отобрали землю (может, нынешние господа жисту чувствуют, что она им еще пригодится? Но у наших детей и внуков отобрать больше). В будущее, хотя бы, они могли бы беспредельными существами, холягами, готовыми приспособиться к чему угодно.

Николай Иванович МАЛИНОВСКИЙ, депутат Житомирской области

Недальнєбача палітэка ўлад, аднаго з прастакіўкоў іскі, з'явіла не наші, а чужы голкі «своєю вытворчасцю», знаходзілі свой працяг у масавым, прабачце, варварстве звычайных грамадзян з адноснас да прыроды, якая чэсць літаральна на вачах. Калісьці жывоціны і ўявіў не маглі, што ў жывоцінах на балот можа шыбават ужо ў жуйні, звычайнае з'яўленя аглазі. Што ў іх напачал-

Так, гэта адкінулі. Дык, можа, спынім? Спачатку ля ціхата людзін, уласна, палубаво, а потым і куды спінныя ўжо лясцірка асцяжкі чупіла. Панавізем у лясной глухаміні за турнірмі цесерукоў на звязе чалавекі. Палізімся архітэктурна-будавнічаму таленту бёброў, урэзалішы плаціну на рэчцы. Якая рэаліст, хараство! Можа, у такіх хвілінах загучыць у нашай дзялі галасы далёкіх продкаў: «Беражыцеся

THEY ARE COVERED

калемика. А кто уцелел, служил еще 6—7 лет, потом сражались с разрухой. Теперь старались жить. К 47-му готовились к освобождению Беларуси фашистские захватчики, но по политическим соображениям от А.Лукашенко со словами: "Низкий поклон солдатам Великой Отечественной войны". Спасибо, конечно. Но бывшие войны 1927 года рождения да и те, кто по официальной версии не участвовал в ВОВ, не имеют их статуса и льгот. Мои уже немощные старые товарищи не понимают: за что такая несправедливость? Разве мы не воевали, не проливали кровь ради общей Великой Победы?

На все наши запросы в иноминистерствах в разное время отвечали: обещания! дескать, в разработках проекта нового закона о ветеранах, возможно, наши пожелания будут учтены при рассмотрении в Палате представителей. Но, простите, когда же это будет (если будет)? В живых останется, мало кто в живых останется.

М.НИКОЛАЕВ,
житель Витебска.

нія пакуты і у таких маштабах, што выпали на долю ахвяр масовых рэпрэсій, заслугоўваюць быць запісаныя ў гісторыю.

Савецкая ўлада ўскладзла замочальна запісана працяглую вайну, якую вяла са сваімі г.грам.злучэннямі. У Беларусі, праз гэтыя цэмы, злучэнныя Вірхуінага Савета 12-га і 13-га, і 14-га, і 15-га, і 16-га, і 17-га, і 18-га, і 19-га, і 20-га, і 21-га, і 22-га, і 23-га, і 24-га, і 25-га, і 26-га, і 27-га, і 28-га, і 29-га, і 30-га, і 31-га, і 32-га, і 33-га, і 34-га, і 35-га, і 36-га, і 37-га, і 38-га, і 39-га, і 40-га, і 41-га, і 42-га, і 43-га, і 44-га, і 45-га, і 46-га, і 47-га, і 48-га, і 49-га, і 50-га, і 51-га, і 52-га, і 53-га, і 54-га, і 55-га, і 56-га, і 57-га, і 58-га, і 59-га, і 60-га, і 61-га, і 62-га, і 63-га, і 64-га, і 65-га, і 66-га, і 67-га, і 68-га, і 69-га, і 70-га, і 71-га, і 72-га, і 73-га, і 74-га, і 75-га, і 76-га, і 77-га, і 78-га, і 79-га, і 80-га, і 81-га, і 82-га, і 83-га, і 84-га, і 85-га, і 86-га, і 87-га, і 88-га, і 89-га, і 90-га, і 91-га, і 92-га, і 93-га, і 94-га, і 95-га, і 96-га, і 97-га, і 98-га, і 99-га, і 100-га, і 101-га, і 102-га, і 103-га, і 104-га, і 105-га, і 106-га, і 107-га, і 108-га, і 109-га, і 110-га, і 111-га, і 112-га, і 113-га, і 114-га, і 115-га, і 116-га, і 117-га, і 118-га, і 119-га, і 120-га, і 121-га, і 122-га, і 123-га, і 124-га, і 125-га, і 126-га, і 127-га, і 128-га, і 129-га, і 130-га, і 131-га, і 132-га, і 133-га, і 134-га, і 135-га, і 136-га, і 137-га, і 138-га, і 139-га, і 140-га, і 141-га, і 142-га, і 143-га, і 144-га, і 145-га, і 146-га, і 147-га, і 148-га, і 149-га, і 150-га, і 151-га, і 152-га, і 153-га, і 154-га, і 155-га, і 156-га, і 157-га, і 158-га, і 159-га, і 160-га, і 161-га, і 162-га, і 163-га, і 164-га, і 165-га, і 166-га, і 167-га, і 168-га, і 169-га, і 170-га, і 171-га, і 172-га, і 173-га, і 174-га, і 175-га, і 176-га, і 177-га, і 178-га, і 179-га, і 180-га, і 181-га, і 182-га, і 183-га, і 184-га, і 185-га, і 186-га, і 187-га, і 188-га, і 189-га, і 190-га, і 191-га, і 192-га, і 193-га, і 194-га, і 195-га, і 196-га, і 197-га, і 198-га, і 199-га, і 200-га, і 201-га, і 202-га, і 203-га, і 204-га, і 205-га, і 206-га, і 207-га, і 208-га, і 209-га, і 210-га, і 211-га, і 212-га, і 213-га, і 214-га, і 215-га, і 216-га, і 217-га, і 218-га, і 219-га, і 220-га, і 221-га, і 222-га, і 223-га, і 224-га, і 225-га, і 226-га, і 227-га, і 228-га, і 229-га, і 230-га, і 231-га, і 232-га, і 233-га, і 234-га, і 235-га, і 236-га, і 237-га, і 238-га, і 239-га, і 240-га, і 241-га, і 242-га, і 243-га, і 244-га, і 245-га, і 246-га, і 247-га, і 248-га, і 249-га, і 250-га, і 251-га, і 252-га, і 253-га, і 254-га, і 255-га, і 256-га, і 257-га, і 258-га, і 259-га, і 260-га, і 261-га, і 262-га, і 263-га, і 264-га, і 265-га, і 266-га, і 267-га, і 268-га, і 269-га, і 270-га, і 271-га, і 272-га, і 273-га, і 274-га, і 275-га, і 276-га, і 277-га, і 278-га, і 279-га, і 280-га, і 281-га, і 282-га, і 283-га, і 284-га, і 285-га, і 286-га, і 287-га, і 288-га, і 289-га, і 290-га, і 291-га, і 292-га, і 293-га, і 294-га, і 295-га, і 296-га, і 297-га, і 298-га, і 299-га, і 300-га, і 301-га, і 302-га, і 303-га, і 304-га, і 305-га, і 306-га, і 307-га, і 308-га, і 309-га, і 310-га, і 311-га, і 312-га, і 313-га, і 314-га, і 315-га, і 316-га, і 317-га, і 318-га, і 319-га, і 320-га, і 321-га, і 322-га, і 323-га, і 324-га, і 325-га, і 326-га, і 327-га, і 328-га, і 329-га, і 330-га, і 331-га, і 332-га, і 333-га, і 334-га, і 335-га, і 336-га, і 337-га, і 338-га, і 339-га, і 340-га, і 341-га, і 342-га, і 343-га, і 344-га, і 345-га, і 346-га, і 347-га, і 348-га, і 349-га, і 350-га, і 351-га, і 352-га, і 353-га, і 354-га, і 355-га, і 356-га, і 357-га, і 358-га, і 359-га, і 360-га, і 361-га, і 362-га, і 363-га, і 364-га, і 365-га, і 366-га, і 367-га, і 368-га, і 369-га, і 370-га, і 371-га, і 372-га, і 373-га, і 374-га, і 375-га, і 376-га, і 377-га, і 378-га, і 379-га, і 380-га, і 381-га, і 382-га, і 383-га, і 384-га, і 385-га, і 386-га, і 387-га, і 388-га, і 389-га, і 390-га, і 391-га, і 392-га, і 393-га, і 394-га, і 395-га, і 396-га, і 397-га, і 398-га, і 399-га, і 400-га, і 401-га, і 402-га, і 403-га, і 404-га, і 405-га, і 406-га, і 407-га, і 408-га, і 409-га, і 410-га, і 411-га, і 412-га, і 413-га, і 414-га, і 415-га, і 416-га, і 417-га, і 418-га, і 419-га, і 420-га, і 421-га, і 422-га, і 423-га, і 424-га, і 425-га, і 426-га, і 427-га, і 428-га, і 429-га, і 430-га, і 431-га, і 432-га, і 433-га, і 434-га, і 435-га, і 436-га, і 437-га, і 438-га, і 439-га, і 440-га, і 441-га, і 442-га, і 443-га, і 444-га, і 445-га, і 446-га, і 447-га, і 448-га, і 449-га, і 450-га, і 451-га, і 452-га, і 453-га, і 454-га, і 455-га, і 456-га, і 457-га, і 458-га, і 459-га, і 460-га, і 461-га, і 462-га, і 463-га, і 464-га, і 465-га, і 466-га, і 467-га, і 468-га, і 469-га, і 470-га, і 471-га, і 472-га, і 473-га, і 474-га, і 475-га, і 476-га, і 477-га, і 478-га, і 479-га, і 480-га, і 481-га, і 482-га, і 483-га, і 484-га, і 485-га, і 486-га, і 487-га, і 488-га, і 489-га, і 490-га, і 491-га, і 492-га, і 493-га, і 494-га, і 495-га, і 496-га, і 497-га, і 498-га, і 499-га, і 500-га, і 501-га, і 502-га, і 503-га, і 504-га, і 505-га, і 506-га, і 507-га, і 508-га, і 509-га, і 510-га, і 511-га, і 512-га, і 513-га, і 514-га, і 515-га, і 516-га, і 517-га, і 518-га, і 519

На гэтым здымку — напаміну аб Саут-Рыверы — я сфатаграфавалася непадальк ад царквы св.Еўфрасініі Полацкай разам з беларусачкамі — дзівом Сонямі Аршоўніка і Лідай Дубоўскай, якая мне сказала са слэзамі на вачах: "А зямельку я сюды прывезла са свайго роднага кутка — Рэчыцы, адкуль родам і ты, Мікола".

Мікола КОТАЎ.

Хочу обратиться к людям моего поколения, которым сочувствую всей душой в их тяжелой и тяжелой и сожалею об их духовной слепоте. Но еще больше сочувствую молодым, которым жить при том правителе, которого мы выберет уже следующее поколение. Разве это — не парадокс? Трагический парадокс. И потому я говорю своим ровесникам:

Дорогие мои старики! Можете, уже хвещая вам думать чужой головой? Примите неизбежное будущее не за нами, а за молодым поколением. Так почему же мы стараемся за них определить их судьбу? Мы, которые настоящей

жизни-то и не видели. Что мы хорошего можем вспомнить? Войну, голод, разруху... Если есть теперь на чарку и шаверку — мы несчастливы настолько. А ведь молодым нужно что-то большее.

Так давайте не будем мешать им выбрать свою судьбу — такую, какую они хотят иметь. Давайте будем вместе с ними — если любим свою и эту страну, желаем им добра. И они, когда нас уже не будет, вспомнят нас добрыми словами, а не скажут: мы, сами хорошего в жизни не знали и нам судьбу испортили...

Евгений ФИЛИПОВИЧ,
житель пос. Гордище
Минского района.

Юнікі забы.

іпцу
лужыць людзям

НАДЕЖДА

Недавно я похоронила мужа, мне очень тяжело. Трудно управлять одной по хозяйству, а главное — на сердце камень. Но жить надо! Мне помогает любимая "Народная воля", позицию которой я разделяю. Но так хочется чьего-то живого участия и понимания.

Отзовитесь, мои пока не знакомые друзья! Звонить мне можно по тел.: (8-01777) 7-74-50.

Надеюсь и жду. Зовут меня
София Васильевна.
Борисовский район.

Жыхар В.Гулота першы заявіў пратэст і атрымаў з райвыканкама адказ: маўляў, паручальнік правіў утрымання жывёлы (ідэя пералік прозвішчаў) папярэджаны. Э.Мавчанка — таўсама ён

Але ж В.Гулята прыныццовы упарты і піша зноў, паколькі абдыстану пытанне аб незаконна пастаўленых гражах. Ён чакае, а там думаць...

Цяпер на палмоу Гульоне (для збору мастацкіх аўтографуў адказных асоб) далучаецца сям'я Карнеяўцоў. І пайшлі новыя скаргі вышэй, апелюючы ўжо да судзіяў, а неўзабаве — і да Адміністрацыі Прэзідэнта. Толькі скрозь ім адказвае Віктар Піліпец, стаячы ў

усё-такі
ой гру-
гр-н
кален-
лае гр-
жно два
эгістра-
13-1740,
це гр-н

Л. Карнезевец, здаецца, вычарпала ўвесь свой змагарскі рэсурс, але нехта правай і звярнуўша ў грамадскае аб'яднанне "Сацыяльна-экалагічны саюз "Чарнобыль" з нагоды экалагічнага стану двара.

Я пісьмова папрасіў Піліпца спыніць бюракратычныя гульні з жыхарамі дома №2 па вул. Гагарына. Адказ Піліпца сведчыў: па маім звароце прынята рашэнне

Красавиці цього года, з одночасно Пітерсона, якому відомі тайни дварцових інтриг, чакаю алменти судом ім же уласнариччю папісанага рашчэння. — Судзія С. Сарнаўская не забаве адмяніла яго. “Кіруючыся законамі”, яна зрабіла тое, чаго ад не чакалі.

Кадрыйл доўжыцца, а двор неўпарадкаваны, акалігача не забяспечаны, і ніхто з уздэльнікаў кадрыйл кінуць вокам туды не збірацца. А калі б кінуў, то ўбачыў бы кучы смесця побач з уласным лагуном і ёй адмавіў бы пра

Прайшлы колкыі месіадаў, і А.Брухавецкі знёс гараж, а

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

